ପ୍ରକୃତି
ଠାରୁ ଅଭିନ୍ନ

ପ୍ରିୟ ଦାଜୀଙ୍କ

ବାର୍ତ୍ତା

ପୂଜା ଶ୍ରୀ ଚାରିଜୀ ମହାରାଜଙ୍କ

୨୪ ତମ ଜନ୍ମ ବାର୍ଷିକୀ ଅବସରରେ

ଜୁଲାଇ 24, 2025, କାନହା ଶାନ୍ତି ବନମ୍

ପ୍ରକୃତି ଠାରୁ ଅଭିନ୍ନ

ପ୍ରିୟ ବନ୍ଧୁଗଣ,

ବଢ଼ିବା ହିଁ ଛାଡିବା

ଆମେ ଯେତେବେଳେ ଏକ ବିହନକୁ ଦେଖେ ସେତେବେଳେ ଆମେ ସତ୍ୟକୁ ଦେଖିପାରୁ। ବିହନ ଭିତରେ ଗଛ ତିଆରି ର ସମସ୍ତ ଉପାଦାନ, ମୂଳ, ଗଣ୍ଡି, ଡାଳ, ପତ୍ର ଏବଂ ଫୁଲ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ କିନ୍ତୁ ବିହନକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଗଛ ହେବା ପାଇଁ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ପଡିବ। ତାକୁ ତାର ସୁରକ୍ଷା ଆବରଣ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡିବ। ଜୀବନ କେବଳ ସେତେବେଳେ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଛାଡି ଦିଅ।

ପ୍ରକୃତିରୁ ଏ ପ୍ରଥମ ଶିକ୍ଷା: ବଢିବା ହେଉଛି ଛାଡିବା।

ମା ଗଛ ଏ ବିଷୟରେ ସଚେତନ। ଶରତ ଋତୁ ଆସିଲେ ସେ ତା'ର ପତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଧରି ରଖେ ନାହିଁ। ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କୃପା ସହିତ ଛାଡ଼ି ଦିଏ, ନୂତନ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ସୃଷ୍ଟି କରେ। ସେ ଜାଣେ ଯାହା ଆମେ ପ୍ରାୟତଃ ଭୁଲିଯାଉ, ଯେ ଅତ୍ୟଧିକ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ଧରି ରଖିବା ଜୀବନକୁ ଘଟିବାରୁ ରୋକିଥାଏ।

ମା'ର ହୃଦୟ ମଧ୍ୟ ଏହା ଜାଣେ। ନଅ ମାସ ପାଇଁ ଦୁଇଟି ହୃଦୟ ଏକ ଭାବରେ ସ୍ପନ୍ଦିତ ହୁଏ। ତା'ପରେ ଜନ୍ମର ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଆସେ, ଯାହା ଛାଡିବାର ସବୁଠାରୁ ପ୍ରେମପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟ। ସେ ଯାହା ତାର ଅସ୍ତିତ୍ୱର ଏକ ଅଂଶ ଥିଲା ତାକୁ ଛାଡ଼ି ଦିଏ, ସେ ତାକୁ ଭଲ ପାଏ ନାହିଁ ବୋଲି ନୁହେଁ, ବରଂ ତାକୁ ବହୁତ ଭଲ ପାଏ ବୋଲି।

ପ୍ରେମ ଚକ୍ର

ତିନୋଟି ସରଳ ସତ୍ୟ ଏକ ଅନନ୍ତ ଚକ୍ର ଗଠନ କରେ:

୧. ବଢିବା ହେଉଛି ଛାଡିଦେବା।
୨. ପ୍ରେମ ବୃଦ୍ଧି ମାଧ୍ୟମରେ ନିଜକୁ ଦେଖାଏ।
୩. ପ୍ରେମ କରିବା ହେଉଛି ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଛାଡିଦେବା।

ନିଶ୍ୱାସ ପ୍ରଶ୍ୱାସ ପରି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆଡ଼କୁ ନେଇଯାଏ: ନିଶ୍ୱାସ ନିଅନ୍ତୁ, ପ୍ରଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ନ୍ତୁ, ଏବଂ ତା'ପରେ ପୁଣି ନିଶ୍ୱାସ ନିଅନ୍ତୁ। ଜୀବନ ଏହିପରି ଗତି କରେ।

ଯେତେବେଳେ ଆମେ କିଛି ସୃଷ୍ଟି କରୁ, ଯେପରିକି ଗୀତ, ଚିତ୍ରକଳା, କିମ୍ବା ସମ୍ପର୍କ ଆମେ ପ୍ରେମ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରୁ। ସୃଷ୍ଟି କରିବାର ଆଗ୍ରହ ପ୍ରେମର ନିଜକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ଏବଂ ସହଭାଜନ ର ଆବଶ୍ୟକତାରୁ ଆସିଥାଏ। ପ୍ରେମ ଅନେକ ଉପାୟରେ ନିଜକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରେ, ଏପରିକି ବିଗ୍ ବ୍ୟାଙ୍ଗରେ ମଧ୍ୟ।

ପ୍ରେମ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକୁ ବୃଦ୍ଧି କରାଏ। "ପ୍ରେମ ହେଉଛି ଜଗତର ଇଞ୍ଜିନ୍," ଚାରିଜୀ କହୁଥିଲେ।

ଯେତେବେଳେ ଆମେ କିଛି ସୃଷ୍ଟି କରୁ, ଯେପରିକି ଗୀତ, ଚିତ୍ରକଳା, କିମ୍ବା ସମ୍ପର୍କ ଆମେ ପ୍ରେମ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରୁ। ସୃଷ୍ଟି କରିବାର ଆଗ୍ରହ ପ୍ରେମର ନିଜକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ଏବଂ ସହଭାଜନ ର ଆବଶ୍ୟକତାରୁ ଆସିଥାଏ।

ବିରୋଧାଭାସ

ଏଠାରେ ଏକ ବଡ଼ ବିରୋଧାଭାସ ଅଛି: ପ୍ରକୃତରେ ଭଲ ପାଇବା ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କୁ କାହାକୁ ଛାଡିବାକୁ ପଡିବ। ପ୍ରଥମେ, ଏହା ଏପରି ମନେହୁଏ ଯେ ଏହା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ। ଆମେ କିପରି ପ୍ରେମ କରିବୁ ଏବଂ ଏକା ସମୟରେ ଛାଡିପାରିବୁ?

କିନ୍ତୁ ଏହା ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତୁ: ଯଦି ଗୋଲାପ କୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେଉଥିବା ସ୍ତରଗୁଡ଼ିକ ଖୋଲିବ ନାହିଁ, ତେବେ କ'ଣ ଏହା ଫୁଟିପାରିବ? ଯଦି କୋକୁନ ତାର ସୂତା ଛାଡିବ ନାହିଁ ତେବେ କ'ଣ ପ୍ରଜାପତି ବାହାରକୁ ଆସିପାରିବ? ଯଦି କିଛି ମାନଦଣ୍ଡ ପୂରଣ କରିବାକୁ ପଡ଼େ ତେବେ କ'ଣ ହୃଦୟ ପ୍ରକୃତରେ ମିଳିପାରିବ?

ପ୍ରକୃତ ପ୍ରେମର କୌଣସି ଆଶା, ଦାବି କିମ୍ବା ଶୃଙ୍ଖଳ ନାହିଁ। ଏହା ମାଗଣା। ପ୍ରକୃତ ନିରପେକ୍ଷତା ଉଦାସୀନ ହେବା ନୁହେଁ; ଏହା ପ୍ରେମ ଏତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଯେ ଏହା ଆପଣଙ୍କୁ ମାଲିକ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ମୁକ୍ତ କରେ।

ଆମେ ପ୍ରାୟତଃ ପ୍ରେମ ଏବଂ ଆସକ୍ତିକୁ ମିଶ୍ରଣ କରୁ। କିନ୍ତୁ ଆସକ୍ତି ହେଉଛି ପ୍ରେମର ପୋଷାକ ଯାହା ଆପଣଙ୍କୁ ଭୟଭୀତ କରାଏ। ଏହା ପିଞ୍ଜରା ତିଆରି କରେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଯତ୍ନବାନ ବୋଲି ଡାକେ। ଏହା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଭରଶୀଳ କରେ ଏବଂ ଏହାକୁ ଭକ୍ତି ବୋଲି ଡାକେ।

ଗଛଟି ଅଧିକ ଜାଣେ। ଏହା ଜାଣେ ଯେ ପବନ ଏହାର ସୁଗନ୍ଧକୁ ଉଡ଼ାଇ ଦେବ। ଏହା ଜାଣେ ଯେ ଏହାର ଫଳ ଶେଷରେ ପଡ଼ିଯିବ। କିନ୍ତୁ ଏହା ପ୍ରତିରୋଧ କରେ ନାହିଁ। ଏହା ବଡ଼ ହେବାକୁ ଲାଗିଥାଏ। ବଢ଼ିବା, ସ୍ୱାଧୀନତା ଦେବା ଏବଂ ଅଧିକ ଜୀବନ ଗଢ଼ିବା ଏହାର ସ୍ୱଭାବରେ ଅଛି।

ମଣିଷ ହେବାର ଆହ୍ୱାନ

ଆମେ ମଣିଷମାନେ ଆମର ନିଜସ୍ୱ ପସନ୍ଦ କରିପାରିବା ଏବଂ ନିଜକୁ ସଚେତନ କରିପାରିବା। ତଥାପି, ଅହଂକାର ଆମକୁ ଏପରି ଅନୁଭବ କରାଏ ଯେ ଆମେ "ମୁଁ" ଏବଂ "ମୋର", ଯାହା ଆମକୁ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକୁ ଧରି ରଖିବାକୁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା

ନିଜକୁ ପରିଭାଷିତ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରେ। ବିଶ୍ୱାସର ଅଭାବ ଆମକୁ ଭବିଷ୍ୟତର ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ଭଣ୍ଡାର କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ବାଧ୍ୟ କରେ।

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଧ୍ୟାନ କରୁ, ସେତେବେଳେ ଏହି ବନ୍ଧନଗୁଡ଼ିକ ଭାଙ୍ଗିଯାଏ ଏବଂ ଆମେ ଆମର ଚିନ୍ତାଧାରା ଏବଂ ଭାବନା ବିଷୟରେ ଅଧିକ ସଚେତନ ହୋଇଥାଉ। ଆମେ କ'ଣ ପ୍ରକୃତ ଏବଂ କ'ଣ ନୁହେଁ, କ'ଣ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ଏବଂ କ'ଣ ନୁହେଁ, ମଧ୍ୟରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ କରିବାକୁ ଶିଖୁ। ଆମେ କ୍ଷୁଦ୍ର ସ୍ୱରୂପର ବାହାରେ ଏବଂ ଅନନ୍ତକୁ ଦେଖିବା ଆରମ୍ଭ କରୁ।

ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନ ନିଜେ ପ୍ରେମ ଏବଂ ପ୍ରେମର ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ।

ଲାଲାଜୀଙ୍କ ଜୀବନରୁ

ଆମର ଆଦିଗୁରୁ ଲାଲାଜୀ ମହାରାଜ ପ୍ରେମପୂର୍ଣ୍ଣ ବିରକ୍ତିର ସର୍ବୋତ୍ତମ ଉଦାହରଣ ଥିଲେ। ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଯେତେବେଳେ ସେ ଏକ ଗୋଷ୍ଠୀ ଧ୍ୟାନର ନେତୃତ୍ୱ ନେଉଥିବା ସମୟରେ ତାଙ୍କ ଝିଅର ମୃତ୍ୟୁ ବିଷୟରେ ଜାଣିଲେ, ସେ ସେଠାରେ ଚୁପଚାପ୍ ବସିଗଲେ, ଏବଂ ତା'ପରେ ତାଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଲୁହ ବହିବାକୁ ଲାଗିଲା।

ଜଣେ ସାଧୁ ବ୍ୟକ୍ତି ପଚାରିଲେ, "ଜଣେ ସାଧୁ କିପରି କାନ୍ଦିପାରିବେ?" ସେ କିପରି କାନ୍ଦିପାରିବେ, କାରଣ ସେ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତି।

ଲାଲାଜୀ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଚୁପଚାପ୍ ବସିଲେ, ତା'ପରେ କିଛି ଶୁଖିଲା ପତ୍ର ଉଠାଇ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଚୂର୍ଣ୍ଣ କଲେ। ସେମାନେ ଏକ କର୍କଶ ଶବ୍ଦ କଲେ। ସେ କହିଲେ, "ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଚୂର୍ଣ୍ଣ କର, ମୃତ ପତ୍ର ମଧ୍ୟ ଶବ୍ଦ କରେ," ଏବଂ "ମୁଁ ଜଣେ ପ୍ରକୃତ ବ୍ୟକ୍ତି। ଯେତେବେଳେ ଯୋଡା ଅଂଶଗୁଡ଼ିକ ଅଲଗା ହୋଇଯାଏ, ଶବ୍ଦ ସ୍ୱାଭାବିକ।"

ସେ ଆହୁରି କହିଲେ, "ଲୋକମାନେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରେମ, ଯତ୍ନ ଏବଂ ଆସକ୍ତି ଅନୁଭବ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ମୁକ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁ କି ନ ହୁଅନ୍ତୁ।" ଆମେ ମଣିଷ ହେବାରୁ ଦୟାଳୁ ହୋଇ ଦିବ୍ୟ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ। ଆମେ ବିକଶିତ ହେବା ସହିତ, ସୃଷ୍ଟିର ବାସ୍ତବତା ସହିତ ଏକ ହୋଇଯାଉ, ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ପୃଥକ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ।

ଆମେ ମଣିଷ ହେବାରୁ ଦୟାଳୁ ହୋଇ ଦିବ୍ୟ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ। ଆମେ ବିକଶିତ ହେବା ସହିତ, ସୃଷ୍ଟିର ବାସ୍ତବତା ସହିତ ଏକ ହୋଇଯାଉ, ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ପୃଥକ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ।

ଏହା ହେଉଛି ପ୍ରେମପୂର୍ଣ୍ଣ ବିରକ୍ତି: ଛାଡିବା ସମୟରେ ଗଭୀର ଭାବରେ ଅନୁଭବ କରିବା।

ଭୁଲ ରାସ୍ତା

ପ୍ରେମ ବିନା ଆମକୁ ଅଲଗା ରହିବା ବିଷୟରେ ସତର୍କ ରହିବାକୁ ପଡିବ। ଏହା ଥଣ୍ଡା, ଦୂରବର୍ତ୍ତୀ ଏବଂ ଏହାର କୌଣସି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ। ଏହା ଜଣେ ପୁରୁଷ ପରି ଯିଏ କୁହନ୍ତି ଯେ ସେ ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ କିନ୍ତୁ କାହା ସହିତ ନିକଟତର ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ। ଏହି ପ୍ରକାରର ଦୂରତା ଭାବପ୍ରବଣ ଭାବରେ ଅକ୍ଷମ ହେବାରୁ ଆସିଥାଏ, ଜ୍ଞାନୀ ହେବାରୁ ନୁହେଁ।

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୂରତା ପ୍ରେମରୁ ଆସିଥାଏ ଯାହା ଏତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଯେ ଏହା କିଛି ହରାଇବା କିମ୍ବା ପାଇବାକୁ ଚିନ୍ତା କରେ ନାହିଁ। ଏହା ଭାବପ୍ରବଣ ଭାବରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ନ ହୋଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରେ। ଏହା ବନ୍ଧନରେ ନ ରହି ଆସକ୍ତି ଏବଂ ସଂଯୋଗ ବିନା ନିକଟତା ସୃଷ୍ଟି କରେ।

ଆମେ ଏହି ପ୍ରେମପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୂରତାକୁ କିପରି ବୁଝିପାରିବା? ମୋର କେବଳ ଗୋଟିଏ ଉତ୍ତର ଅଛି: ବୁଝାମଣା ଏବଂ ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା।

ଅଳ୍ପରୁ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତୁ। କିଛି ମୂଲ୍ୟବାନ ଜିନିଷ ରଖନ୍ତୁ, ଯେପରିକି ଅଳଙ୍କାର କିମ୍ବା ଚିତ୍ର। ଏହା ପାଇଁ କୃତଜ୍ଞ ହୁଅନ୍ତୁ। ଏହାକୁ ହରାଇବା ବିଷୟରେ ଯେକୌଣସି ଚିନ୍ତାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରନ୍ତୁ। ଏବେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମୂଳକ ଭାବରେ ଆପଣଙ୍କର ହାତ ଛାଡ଼ିଦିଅନ୍ତୁ। ବନ୍ଦ ମୁଷ୍ଟିରେ

ଏହାକୁ ଧରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ଖୋଲା ହାତରେ ଧରି ରଖନ୍ତୁ। ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଏବଂ ମାଲିକ ହେବା ମଧ୍ୟରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଜାଣନ୍ତୁ।

ସମ୍ପର୍କକୁ ଯାଆନ୍ତୁ। ଭୟ, ଆବଶ୍ୟକତା କିମ୍ବା ଆଶା ଯୋଗୁଁ ଯେତେବେଳେ ଆପଣ ଅତ୍ୟଧିକ ଜୋରରେ ଧରି ରଖନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତୁ। ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କ ସ୍ୱାଧୀନତାକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିବାକୁ ଶିଖନ୍ତୁ। ଦୂରେଇ ଯିବା କିମ୍ବା ପଳାୟନ କରିବା ନୁହେଁ, ବରଂ ସର୍ତ୍ତ ବିନା ଭଲପାଇବା। ଦେଖନ୍ତୁ ସ୍ୱାଧୀନତା କିପରି ପ୍ରକୃତ ସମ୍ପର୍କକୁ ଦୁର୍ବଳ କରିବା ବଦଳରେ ଆହୁରି ଦୃଢ଼ କରିଥାଏ।

ଶେଷରେ, ଏହାକୁ ନିଜ ଉପରେ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତୁ। ଦେଖନ୍ତୁ ଆପଣ କିପରି ଆପଣଙ୍କର ପରିଚୟ, କାହାଣୀ ଏବଂ ଆପଣଙ୍କ କ୍ଷତକୁ ଧରି ରଖନ୍ତି। ଅଭ୍ୟାସ ଭାବରେ ନିଜର ପୁରୁଣା ସଂସ୍କରଣକୁ ଛାଡିଦିଅନ୍ତୁ। ଆପଣ ଯାହା ଆପଣଙ୍କୁ ଆଉ ସାହାଯ୍ୟ କରେ ନାହିଁ ତାହା ଛାଡିଦିଅନ୍ତୁ, କାରଣ ଆପଣ ନିଜକୁ ଘୃଣା କରନ୍ତି ନାହିଁ, ବରଂ ଆପଣ ନିଜକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି।

ପ୍ରକୃତିର ଦୟା ଶିକ୍ଷା

ଯଦି ତୁମେ ନଦୀ ପାଖରେ ଯଥେଷ୍ଟ ସମୟ ପାଇଁ ଠିଆ ହୁଅ, ତେବେ ଏହା ତୁମକୁ ସବୁକିଛି ଶିଖାଇବ। ପାଣିର ଗତି ଦେଖ। ଏହା କେବେବି ସ୍ପର୍ଶ କରୁଥିବା ପଥରଗୁଡ଼ିକୁ କିମ୍ବା ପୋଷୁଥିବା କୂଳକୁ ଧରି ରଖେ ନାହିଁ। ନଦୀ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ ସବୁକିଛି ଦିଏ, କିନ୍ତୁ ଏହା ସମାନ ରହିଥାଏ। ନିରନ୍ତର ନିଜକୁ ଦେଇ ଏହା ସମୁଦ୍ରରେ ନିଜର ଘର ଖୋଜେ।

କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତିର ଶିକ୍ଷା ଆହୁରି ଗଭୀରକୁ ଯାଏ। ଏହା ବିଷୟରେ ଭାବ: କମଳା ଗଛ ପ୍ରତିଦିନ ସକାଳେ କମଳା ବଦଳରେ କମଳା ରସ ମାଗେ ନାହିଁ। ଆମ୍ବ ଗଛ କେବେବି ଆମ୍ବ ରସ ମାଗେ ନାହିଁ। ଏହି ପ୍ରକାରର ଗଛଗୁଡ଼ିକ ସରଳ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକୁ ମିଠା ଉପହାରରେ ପରିଣତ କରନ୍ତି। ସେମାନେ କେବଳ ଜୈବିକ ଅଳିଆ ଖାଆନ୍ତି, ପାଣି ପିଅନ୍ତି ଏବଂ ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି।

ଗାଈ ଆମକୁ କ୍ଷୀର ଦେବା ବଦଳରେ କ୍ଷୀର ସମେତ କିଛି ଚାହେଁ ନାହିଁ। ସେ ଘାସ, ଘାସ ଏବଂ ଅଧିକ ଘାସ ଖାଏ! କିନ୍ତୁ ଆମ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ତାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖାଇ ଦିଅନ୍ତି,

ଯେଉଁମାନେ ଆମକୁ ଏତେ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର ଭାବରେ ସେବା କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆମର ପେଟକୁ କବରସ୍ଥାନରେ ପରିଣତ କରନ୍ତି।

ଏଥିରୁ ଆମେ କ'ଣ ନେଇପାରିବା? ଆମେ ସବୁକିଛିରୁ ଭଲ ଖାଇଲେ ମଧ୍ୟ ଆମେ କ'ଣ ଫେରାଇବା? ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ମୋର ସହଯୋଗୀମାନଙ୍କୁ ଅନେକ ଥର ଅଟକି ଭାବିବାକୁ ପ୍ରେରଣା ଦେଇଛି।

ମୁଁ ସବୁବେଳେ ଭାବୁଥିଲି ଯେ 'ଦିବ୍ୟ ଆଦେଶ' ପ୍ରତି ପ୍ରେମ ହିଁ ଏହି ତିନୋଟି ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପୂରଣ କରିପାରିବ: ବଢ଼ିବା, ପ୍ରେମ କରିବା ଏବଂ ସ୍ୱାଧୀନତା ଦେବା। ପ୍ରକୃତି ପ୍ରେମ ଉପରେ ଆଧାରିତ, କିଛି ନ ମାଗିବା ଏବଂ ସବୁକିଛି ବାଣ୍ଟିବା। ଏହା ହେଉଛି 'ପ୍ରେମପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନାଶକ୍ତି ର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ରୂପ'।

ଏହା ପ୍ରେମପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚ୍ଛିନ୍ନତା ବିଷୟରେ ପ୍ରକୃତିର ନୀରବ ବାର୍ତ୍ତା, ଯାହା ଏତେ ମୌଳିକ ଯେ ଏହାକୁ ପ୍ରାୟତଃ ଅଣଦେଖା କରାଯାଏ।

ମେଘ ପାଣି ସଂଗ୍ରହ କରେ, ବର୍ଷା ସହିତ ଭାରୀ ହୁଏ, ଏବଂ ତା'ପରେ ସବୁକିଛି ଛାଡିଦିଏ। ଏହା କ'ଣ ଛୋଟ ହୁଏ? ନା। ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ, ହାଲୁକା ହୁଏ, ଏବଂ ଆକାଶରେ ଗତି କରିଚାଲିଥାଏ। ବର୍ଷା ନଦୀରେ ପରିଣତ ହୁଏ, ବୀଜକୁ ପୋଷଣ କରେ, ଏବଂ ତା'ପରେ ବାଷ୍ପ ଭାବରେ ଉଠି ପୁଣି ମେଘ ତିଆରି କରେ।

ମୁଁ ସବୁବେଳେ ଭାବୁଥିଲି ଯେ 'ଦିବ୍ୟ ଆଦେଶ' ପ୍ରତି ପ୍ରେମ ହିଁ ଏହି ତିନୋଟି ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପୂରଣ କରିପାରିବ: ବଢ଼ିବା, ପ୍ରେମ କରିବା ଏବଂ ସ୍ୱାଧୀନତା ଦେବା। ପ୍ରକୃତି ପ୍ରେମ ଉପରେ ଆଧାରିତ, କିଛି ନ ମାଗିବା ଏବଂ ସବୁକିଛି ବାଣ୍ଟିବା। ଏହା ହେଉଛି 'ପ୍ରେମପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନାଶକ୍ତି ର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ରୂପ'।

ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ନିଶ୍ୱାସ ନେଉଛ, ତୁମେ କିଛି ନେଇଯାଅ। ତୁମର ନିଶ୍ୱାସକୁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଧରି ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର, ଏବଂ ଜୀବନ ନିଜେ ପ୍ରତିବାଦ କରିବ। ଶରୀର ଜାଣେ ମନ କେତେବେଳେ କ'ଣ ଭୁଲିଯାଏ: ଧରି ରଖିବା ଏବଂ ଛାଡ଼ିବା ଜୀବନ ନୃତ୍ୟର ଦୁଇଟି ଅଂଶ।

ଚତୁର୍ଥ ନୀତି: ପ୍ରକୃତିର ପଥ ସରଳ

"ପ୍ରକୃତି ସହିତ ସମାନ ହେବା ପାଇଁ ତୁମର ଜୀବନକୁ ସରଳ କର।" - ବାବୁଜୀ।

ଜୀବନରେ ଏହି ନୀତିକୁ ଅବତାରଣା କରିବା ହେଉଛି ବିକଶିତ ହେବାର ସବୁଠାରୁ ଦ୍ରୁତତମ ଉପାୟ।

ପ୍ରକୃତି ହେଉଛି ସରଳ ହେବା । ଏହା ପରମରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଥିଲା କିନ୍ତୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପ ନେଇନଥିଲା। ଏହା ପ୍ରକୃତିର ଜୀବନ ଶକ୍ତି, ଯେଉଁଠାରୁ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ଯାହା ପ୍ରକୃତରେ ଉତ୍ପତ୍ତି। ଜୀବନରେ ସରଳତା ହାସଲ କରିବାର ଏକମାତ୍ର ଉପାୟ ହେଉଛି ସମସ୍ତ ଜଟିଳତାକୁ ଦୂର କରିବା।

କିନ୍ତୁ ଆମେ ଲୋକମାନେ ଏହି ସରଳ ଜିନିଷକୁ ଅଧିକ ଜଟିଳ କରିଦେଇଛୁ। ଆମେ ଚିନ୍ତାଧାରା, ଇଚ୍ଛା ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟର ଏକ ଜାଲ ସୃଷ୍ଟି କରିଛୁ ଯାହା ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରବାହର ବିପରୀତ। ଜଣେ ଅଧ୍ୟାପକ ଖୋଲା ବାୟୁରେ ଚାଲିବାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦିଅନ୍ତି, ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଥଣ୍ଡା ଲାଗିବା ବିରୁଦ୍ଧରେ ସତର୍କ କରନ୍ତି। ଜଣେ ଟଙ୍କା ରୋଜଗାର କରିବାକୁ କୁହନ୍ତି, ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଭିନ୍ନ ପଥ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ କୁହନ୍ତି। ଆମେ ଯାହାକୁ କରିଛୁ ତାହାକୁ ବାବୁଜୀ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରବୃତ୍ତିର "ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମଷ୍ଟି" ବୋଲି କୁହନ୍ତି।

କମଳା ଗଛକୁ ଏହି ସମସ୍ୟାଗୁଡ଼ିକର କୌଣସି ମୁକାବିଲା କରିବାକୁ ପଡ଼େ ନାହିଁ। ଫଳ ଦେବ କି ନାହିଁ ସେ ବିଷୟରେ ଏହା ଚିନ୍ତା କରେ ନାହିଁ। ଗାଈ କ୍ଷୀର ଉତ୍ପାଦନ କରିବ କି ନାହିଁ ସେ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରେ ନାହିଁ। ପ୍ରକୃତି ପରି ଏଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସରଳତାରେ ବିଦ୍ୟମାନ।

ଆମେ ନିଜେ ତିଆରି କରିଥିବା ନେଟୱାର୍କକୁ ଭାଙ୍ଗି "ପ୍ରକୃତିର ସର୍ବୋତ୍ତମ ସ୍ୱରୂପ ସୁପ୍ତ ଶକ୍ତିକୁ ପୁନଃ ମାଲିକାନା" କରିବାକୁ ପଡିବ। ଯଦି ଆମେ ପ୍ରକୃତିକୁ ଅନୁକରଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ, ତେବେ ଆମକୁ ନିରନ୍ତର ଆମର କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ପରିଷ୍କାର କରିବାକୁ ପଡିବ, ଅନାବଶ୍ୟକ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଦୂର କରିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ପବିତ୍ର ଅବସ୍ଥା ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ ଆମର ନେଟୱାର୍କଗୁଡ଼ିକୁ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ପଡିବ।

ଏହା କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରେମପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରପେକ୍ଷତା। ଏହା ଅଧିକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ବିଷୟରେ ନୁହେଁ; ଏହା ଆବଶ୍ୟକ ନଥିବା ସମସ୍ତ ଜିନିଷକୁ ଦୂର କରିବା ବିଷୟରେ। ଶରତ ଋତୁରେ ଗଛ ତା'ର ପତ୍ର ଛାଡ଼ି ଦେବା ପରି ଆମକୁ ଆମେ ତିଆରି କରିଥିବା ନେଟୱାର୍କକୁ ଛାଡ଼ିବା ଶିଖିବାକୁ ପଡିବ। ଆମକୁ ପ୍ରକୃତି ସହିତ ସମନ୍ୱୟ ରକ୍ଷା କରି ଏକ ସରଳ ଜୀବନଶୈଳୀକୁ ଫେରିବାକୁ ପଡିବ। ଆମେ ଯାହା ସବୁ କରୁ, ତାହାର "ଅନାବଶ୍ୟକତା"ର ଏହି ଦିଗ ଉପରେ ଚିନ୍ତନ କର।

ଯଦି ଆମେ ପ୍ରକୃତିକୁ ଅନୁକରଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ, ତେବେ ଆମକୁ ନିରନ୍ତର ଆମର କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ପରିଷ୍କାର କରିବାକୁ ପଡିବ, ଅନାବଶ୍ୟକ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଦୂର କରିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ପବିତ୍ର ଅବସ୍ଥା ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ ଆମର ନେଟୱାର୍କଗୁଡ଼ିକୁ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ପଡିବ।

ପରମ ସତ୍ୟ

ଏହିଠାରେ ପ୍ରକୃତ ପ୍ରସଙ୍ଗ ରହିଛି। କମଳା ଗଛ ମାଟି, ପାଣି ଏବଂ ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣକୁ କିଛି ନ ମାଗି ମିଠା କରିଦିଏ। ଗାଈ ଘାସ ଖାଏ ଏବଂ ଖାଦ୍ୟରେ ପରିଣତ କରେ, ପ୍ରତିବଦଳରେ କିଛି ଆଶା କରେ ନାହିଁ। ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଦିବ୍ୟ ଆଦେଶ, ଯାହା ଚିନ୍ତା ନକରି ଦାନ କରୁଛି।

ଆମେ, ଯେଉଁମାନେ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଖାଦ୍ୟ ଖାଉଛୁ, ସେମାନେ ପ୍ରାୟତଃ ଏହି ମୌଳିକ ନିୟମକୁ ଭୁଲିଯାଉ। ଆମେ କମଳାର ମିଠା, ଗାଈର କ୍ଷୀର ଏବଂ ପୃଥିବୀର ପ୍ରଚୁରତା ନେଉଛୁ, କିନ୍ତୁ ଆମେ କ'ଣ ଫେରସ୍ତ ଦେଉଛୁ? ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଆମକୁ ଛୋଟ ଅନୁଭବ କରାଇବା ଉଚିତ ଏବଂ ଆମର ପ୍ରକୃତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ମନେ ପକାଇ ଦେବା ଉଚିତ।

ବଡ଼ ସମସ୍ୟା ନିଜେ ଦୂର ହୋଇଯାଏ: ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଛାଡ଼ି ଦେଉ, ଆମେ ଅଧିକ ପାଉ। ଆମେ ଯେତେ ଅଧିକ ସ୍ୱାଧୀନତା ଦେଉ, ଆମର ବନ୍ଧନ ସେତେ ମଜବୁତ ହୁଏ। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଛାଡ଼ି ଦେଉ, ଆମେ ବଢ଼ୁ।

ଏଠାରେ କୌଣସି ଯୋଜନା କିମ୍ବା କୌଶଳ ନାହିଁ। ପ୍ରେମ ଏହିପରି କାମ କରେ ଏବଂ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଆଦେଶ ଏପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ। ପ୍ରେମ ଏକ ବନ୍ଦ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନୁହେଁ; ଏହା ଏକ ଖୋଲା ପ୍ରବାହ। ଏହା ବାୟୁ, ପାଣି ଏବଂ ଆଲୋକ ପରି ଗତି କରେ, ସର୍ବଦା ଫେରି ଆସେ ଏବଂ ନିରନ୍ତର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ।

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଏହି ଦିବ୍ୟ ଆଦେଶ ପାଳନ କରୁ ଏବଂ ପ୍ରତିଦାନରେ କିଛି ଆଶା ନକରି ଦେଉ, ଆମେ ଅନୁଭବ କରୁ ଯେ ପ୍ରେମପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚ୍ଛିନ୍ନତା ଆମେ କରୁଥିବା କାମ ନୁହେଁ; ଏହା ହେଉଛି ଆମେ କିଏ।

ସ୍ୱୀକୃତି

ଶେଷରେ, ଆମେ ପ୍ରେମପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚ୍ଛିନ୍ନତା ଅଭ୍ୟାସ କରୁନାହୁଁ; ଆମେ ସ୍ୱୀକାର କରୁଛୁ ଯେ ଆମେ କରୁଛୁ। ଆମେ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବା ପୃଥକ ପ୍ରାଣୀ ନୁହଁ। ଜୀବନ ନିରନ୍ତର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଛି, ଛାଡ଼ି ଦେଉଛି ଏବଂ ନିଜକୁ ନୂତନ ରୂପରେ ଭଲ ପାଉଛି।

ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ତୁମର ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଶ୍ୱାସ ସହିତ ତୁମକୁ ଭଲପାଏ। ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଏକ ଶିଶୁ, ଏକ ସ୍ୱପ୍ନ କିମ୍ବା ଏକ ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ ଛାଡ଼ିଦିଅ, ତୁମେ ଜୀବନର ପ୍ରବାହ ସହିତ ତାଳ ଦିଅ ।

ନଦୀ ଜାଣେ ଏହା ସମୁଦ୍ରକୁ ଫେରି ଆସିବ। ମେଘ ଜାଣେ ଯେ ବର୍ଷା ହେବ, ଶୁଖିଯିବ ଏବଂ ତାପରେ ପୁଣି ଗଠନ ହେବ। ବୀଜ ଜାଣେ ଯେ ବଢ଼ିବା ପାଇଁ ଏହାକୁ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ

ପଡିବା। ଆମେ ଏହା ମଧ୍ଯ ଜାଣୁ ଯେ, ଗଭୀର ଭାବରେ, ପ୍ରେମ କରିବା ହେଉଛି ଛାଡ଼ିଦେବା, ଏବଂ ପ୍ରେମ ସହିତ ଛାଡ଼ିଦେବା ହେଉଛି ନିଜେ ପ୍ରେମ ହେବା।

ଯେତେବେଳେ ଆମେ ସରଳତାର ଏହି ସ୍ତରରେ ପହଞ୍ଚିବା, "ସମସ୍ତ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ମିଶ୍ରିତ ହୋଇ ପୂର୍ବ ପ୍ରଭାବର କ୍ଷୟ ପରେ ଯାହା ରହିଥାଏ ତାହା ସହିତ ସମାନ ହୋଇଯାଇପାରେ।" କେବଳ ସେତେବେଳେ ଆମେ ନିଜକୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସହିତ ସମନ୍ୱୟରେ ରହିବା ଏବଂ ପ୍ରକୃତିର ସରଳ, ପ୍ରେମମୟ ଏବଂ ପ୍ରଦାନକାରୀ କ୍ରମ ସହିତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମନ୍ୱୟରେ ବଞ୍ଚିବା ବୋଲି ଭାବିପାରିବା।

ପ୍ରେମ ଏକ ବନ୍ଦ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନୁହେଁ; ଏହା ଏକ ଖୋଲା ପ୍ରବାହ। ଏହା ବାୟୁ, ପାଣି ଏବଂ ଆଲୋକ ପରି ଗତି କରେ, ସର୍ବଦା ଫେରି ଆସେ ଏବଂ ନିରନ୍ତର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ।

ନିମନ୍ତ୍ରଣ

ଏହି ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ଅତ୍ୟଧିକ ଗମ୍ଭୀରତାର ସହିତ ନିଅ ନାହିଁ। ସେମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର କାମ ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ଦିଅ, ତା'ପରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଦିଅ। ଏଗୁଡ଼ିକ ମନେ ରଖିବାର ଜିନିଷ ନୁହେଁ; ଏଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରବାହିତ ହେବାର ନିମନ୍ତ୍ରଣ।

ଯଦି ତୁମେ ଛାଡ଼ିବାକୁ ଭୟ କରୁଛ, ତେବେ ମନେରଖ ଯେ ଛାଡ଼ିବା କ୍ଷତି ନୁହେଁ, ନୂତନ ଜୀବନ ଆଣିଥାଏ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରଭାତ ଦେଖାଏ ଯେ ଶେଷ ନୂତନ ଆରମ୍ଭକୁ ନେଇଯାଏ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଶ୍ୱାସ ଦେଖାଏ ଯେ ଛାଡ଼ିବା ଗ୍ରହଣ ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ସୃଷ୍ଟି କରେ।

ଖୋଲା ହାତରେ ପ୍ରେମ କର, ଏହା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କିମ୍ବା କୌତୁକପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ, ବରଂ ପ୍ରେମ ଏପରି ହିଁ କାମ କରେ। ବନ୍ଦ ମୁଠା କେବଳ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକୁ ଧରି ରଖେ। ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଖୋଲା

ହାତରେ ଅଛି। ନଦୀ ଯାହା ଶିଖାଏ, ମେଘ ଯାହା ଦେଖାଏ, ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାଆର ହୃଦୟ ଯାହା ଜାଣେ ତାହା ହେଉଛି ଯେ ପ୍ରେମ କରିବା ହେଉଛି ଛାଡିଦେବା, ଏବଂ ଛାଡି ଦେବା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଯେଉଁ ପ୍ରେମ ଖୋଜୁଛୁ ତାହା ହୋଇଯାଉ।

ଏହା ହେଉଛି ଶିକ୍ଷା। ସହଜ। ହୋଇଗଲା। ସବୁଦିନ ପାଇଁ।

ପ୍ରେମ ଏବଂ ସମ୍ମାନ ସହିତ,
କମଲେଶ

ପୂଜ୍ୟ ଶ୍ରୀ ଚାରିଜୀ ମହାରାଜଙ୍କ
୯୮ତମ ଜନ୍ମବାର୍ଷିକୀ ଅବସରରେ
କାନହା ଶାନ୍ତି ବନମ, ୨୪ ଜୁଲାଇ, ୨୦୨୫

heartfulness
purity weaves destiny